

Teza

Umorzenie postępowania dyscyplinarnego w związku z ustaniem stosunku pracy.

Naruszenie obowiązku

przestrzegania [Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej](#) i innych przepisów prawa, rzetelne i bezstronne, sprawne i terminowe wykonywanie powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

nie zostały wskazane w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.WK.6402.9.2021.

Warszawa, dnia 12 maja 2021 roku

Orzeczenie**Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej**

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Przewodniczący:	Sławomir Majszyk
Członkowie:	Rafał Haczekiewicz
	Piotr Kobiela
	Urszula Pawłowska-Rojek
	Cezary Zaremba
Protokolant	Bogusława Baprawska

przy udziale:

- Rzecznika Dyscyplinarnego, K. K.,
- Obwiniony, K. T., prawidłowo powiadomiony nie stawił się,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2021 roku, w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie sprawy K. T., zatrudnionego w czasie zarzucanego mu czynu na stanowisku Starszego Inspektora w Urzędzie w P., obwinionego o naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21

listopada 2008 roku o służbie cywilnej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 265 z późn. zm.) polegającego na tym, że w sposób nieuprawniony i podważający zaufanie do organów państwa, wykorzystując swoją pracę w Urzędzie w P., co najmniej nieodpłatnie świadczył usługi i doradzał podmiotom, osobom fizycznym i przedsiębiorcom rynku kolejowego w przygotowaniu dokumentacji oraz opracowaniu odpowiedzi dla podmiotów i przedsiębiorców kolejowych w związku z prowadzonymi przez Urząd kontrolami, czynnościami i postępowaniami wobec tych podmiotów, będąc jednocześnie pracownikiem Urzędu oraz członkiem korpusu służby cywilnej,

na skutek odwołania wniesionego przez Obwinionego pismem z dnia 30 września 2020 roku od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej Urzędu (dalej Komisji Dyscyplinarnej I instancji) z dnia 9 września 2020 roku uznającego Obwinionego winnym popełnienia wyżej wymienionego czynu stanowiącego naruszenie obowiązku członka korpusu służby cywilnej i wymierzającej mu karę wydalenia z pracy w urzędzie, o której mowa w art. 114 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej;

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 1 pkt 3) i § 31 ust. 1 pkt 3) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493),

postanawia

**uchylić orzeczenie komisji dyscyplinarnej wydane w I instancji
i umorzyć postępowanie w sprawie**

Przewodniczący:	Sławomir Majszyk	
Członkowie:	Rafał Haczekiewicz	
	Piotr Kobiela	
	Urszula Pawłowska-Rojek	
	Cezary Zaremba	

Uzasadnienie

Stan faktyczny sprawy przedstawia się następująco:

Postępowanie wyjaśniające

W dniu 16 stycznia 2020 roku została sporządzona notatka ze spotkania w Urzędzie informująca o podjęciu czynności śledczych przez Centralne Biuro Antykorupcyjne w sprawie działalności prowadzonej przez K. T., Starszego Specjalisty w U. w Poznaniu na rzecz prywatnych przedsiębiorców kolejowych.

W związku z informacjami przekazanymi w tej sprawie w trakcie tego spotkania przez J. B., Dyrektora Urzędu w P. w dniu 20 stycznia 2020 roku M. K., Dyrektor Generalny Urzędu poleciła wsząć postępowanie wyjaśniające w tej sprawie.

Pismem z dnia 28 stycznia 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomił K. T. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (zawiadomienie zostało odebrane w dniu 4 lutego 2020 roku) w sprawie ustalenia, czy doszło do naruszenia przez ww. osobę obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej.

Rzecznik Dyscyplinarny zebrał informacje dotyczące tej sprawy, m.in. odebrał zeznania od K. T. oraz dokumenty dotyczące przebiegu jego pracy zawodowej.

Pismem z dnia 4 maja 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny poinformował K. T., iż na podstawie art. 15 zzzr ust. 1 oraz art. 15 zzzs ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374, 567, 568) bieg postępowania wyjaśniającego został zawieszony od dnia 14 marca 2020 roku. Na podstawie ustawy z dnia 14 maja 2020 roku o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa COVID-19 nastąpiło zniesienie zawieszenia terminów na dokonanie określonej czynności i podjęcie z dniem 24 maja 2020 roku zawieszonego postępowania wyjaśniającego.

W dniu 10 czerwca 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny zapoznał się w siedzibie Centralnego Biura Antykorupcyjnego z częścią jawną materiałów dotyczących K. T.

W dniu 19 czerwca 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomił K. T. o zakończeniu postępowania wyjaśniającego, a w dniu 22 czerwca 2020 roku przekazał Dyrektorowi Generalnemu informację o wynikach postępowania wyjaśniającego.

Postępowanie dyscyplinarne

W dniu 24 czerwca 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił Obwinionemu, iż w sposób nieuprawniony i podważający zaufanie do organów państwa, co najmniej nieodpłatnie świadczył usługi i doradzał podmiotom, osobom fizycznym i przedsiębiorcom rynku kolejowego w przygotowaniu dokumentacji oraz opracowaniu odpowiedzi dla podmiotów i przedsiębiorców kolejowych w związku z prowadzonymi przez Urząd kontrolami, czynnościami i postępowaniami wobec tych podmiotów, będąc jednocześnie pracownikiem Urzędu i członkiem korpusu służby cywilnej, co stanowi naruszenie obowiązków członka

korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej. Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o ukaranie K. T. karą wydalenia z pracy, o której mowa w art. 114 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej.

Po analizie dokumentów zebranych w tej sprawie, w tym zeznań świadków Rzecznik Dyscyplinarny ustalił, że Obwiniony w sposób świadomy i z pełną premedytacją wykorzystując swoją pracę w Urzędzie i pozyskane w ten sposób materiały i informacje w okresie od kwietnia 2019 roku do stycznia 2020 roku doradzał podmiotom oraz przedsiębiorcom rynku kolejowego w przygotowywaniu dokumentacji oraz opracowaniu odpowiedzi na potrzeby przedsiębiorców kolejowych w związku z prowadzonymi przez Urząd kontrolami i postępowaniami wobec tych podmiotów. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego zachowanie Obwinionego prowadziło do jawnego konfliktu interesu publicznego z interesem prywatnym, a podejmowane działania przez K. T. kolidowały z jego obowiązkami służbowymi. Takie postępowanie stanowi naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, w tym obowiązku poszanowania przepisów prawa oraz obowiązku rzetelności i bezstronności.

Postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną I instancji

W dniu 9 września 2020 roku Komisja Dyscyplinarna wydała orzeczenie, w którym uznała K. T. winnym popełnienia czynu stanowiącego naruszenie obowiązku członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej polegającego na świadczeniu usług i doradzaniu podmiotom, osobom fizycznym i przedsiębiorcom rynku kolejowego w przygotowaniu dokumentacji oraz opracowaniu odpowiedzi dla podmiotów i przedsiębiorców kolejowych w związku z prowadzonymi przez Urząd kontrolami, czynnościami i postępowaniami wobec tych podmiotów, z wykorzystaniem swojej pracy w Urzędzie w P. w okresie od co najmniej kwietnia 2019 roku do stycznia 2020 roku w P. oraz w innych miejscach, co najmniej nieodpłatnie oraz w sposób nieuprawniony i podważający zaufanie do organów państwa. Komisja Dyscyplinarna I instancji orzekła karę wydalenia z pracy w Urzędzie, o której mowa w art. 114 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej.

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej I instancji materiały zebrane w trakcie postępowania dyscyplinarnego potwierdzają zarzuty naruszenia obowiązku przestrzegania Konstytucji RP i innych przepisów prawa oraz obowiązku rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań. Zarzuty te zostały również właściwie uzasadnione w materiałach dowodowych udostępnionych przez Prokuraturę Okręgową w B za pośrednictwem Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Ustalenia wskazują, że Obwiniony kontaktował się z przedstawicielami co najmniej 3 przedsiębiorstw kolejowych z wykorzystaniem prywatnego telefonu i prywatnej skrzynki poczty elektronicznej, przygotowywał i opiniował dokumentację na potrzeby złożenia jej w Urzędzie o, jak i w

innych podmiotach, a także doradzał tym podmiotom w związku z prowadzonymi przez Urząd audytami i kontrolami oraz brał udział w spotkaniach z przedstawicielami tych przedsiębiorstw pomimo, że był pracownikiem Urzędu. Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej I instancji można więc w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić, że Obwiniony w sposób świadomy i z pełną premedytacją, wykorzystując swoją pracę w Urzędzie i pozyskane w ten sposób materiały i informacje, doradzał podmiotom oraz przedsiębiorcom rynku kolejowego, co prowadziło do konfliktu interesu publicznego z interesem prywatnym oraz kolidowało z jego obowiązkami służbowymi. Ze względu na ewidentne i rażące naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez K. T. Komisja uznała, że kara wydalenia z pracy będzie adekwatną do popełnionych czynów.

Odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji

Pismem z dnia 30 września 2020 roku Obwiniony złożył odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji. W odwołaniu Obwiniony zaprzeczył, że wykorzystywał do celów niezwiązanych z obowiązkami służbowymi dokumenty lub informacje uzyskane w trakcie lub w wyniku pracy wykonywanej w Urzędzie. Obwiniony stwierdził, że takie informacje lub dokumenty uzyskiwał od samych zainteresowanych. Wykorzystywał swoją wiedzę i doświadczenie w trakcie wykonywania zadań służbowych w trakcie pracy, jak i poza pracą. Obwiniony wskazał, że chętnie dzielił się swoją wiedzą i doświadczeniem z innymi, co miało realny wpływ na poprawę bezpieczeństwa ruchu kolejowego. Obwiniony nie zanegował dowodów zebranych podczas postępowania dyscyplinarnego. Obwiniony „odwołał się od wymierzenia mu najsurowszej z czterech możliwych kar dyscyplinarnych – kary dyscyplinarnej wydalenia z pracy w Urzędzie”.

Pismem z dnia 4 listopada 2020 roku Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej Urzędu przesłał skan wypowiedzenia umowy o pracę, złożonego przez K. T. Z załączonego pisma wynika, że K. T. wypowiedział umowę o pracę zawartą dnia 2 sierpnia 2012 roku na czas nieokreślony z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Okres wypowiedzenia upłynął w dniu 31 stycznia 2021 roku.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej po przeprowadzeniu rozprawy zważyła i ustaliła, co następuje:

Zgodnie z § 34 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej rozpatruje odwołania od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Jako organ odwoławczy Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej jest zobowiązana w pierwszej kolejności do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w I instancji.

W każdej sprawie podstawowe znaczenie ma kwestia dopuszczalności postępowania. Jedną z negatywnych przesłanek dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego jest ustanie stosunku pracy obwinionego. Zgodnie z § 25 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej komisja dyscyplinarna umarza postępowanie dyscyplinarne, jeżeli ustał stosunek pracy obwinionego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej ustaliła, że K. T. nie jest już pracownikiem Urzędu. Umowa o pracę między Obwinionym a Urzędem została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2021 roku w drodze wypowiedzenia. Powyższe ustalenia zostały poczynione na podstawie pisma W. Cz., Przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej Urzędu z dnia 4 listopada 2020 roku do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej, do którego zostało załączone wypowiedzenie umowy o pracy z dnia 28 października 2020 roku, złożone przez K. T. Zostały one potwierdzone przez Rzecznika Dyscyplinarnego w trakcie rozprawy przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną Służby Cywilnej. W związku z powyższym należy przyjąć, że rozwiązanie stosunku pracy z K. T. nastąpiło w dniu 31 stycznia 2021 roku. W ustalonym stanie faktycznym z uwagi na ustanie stosunku pracy Obwinionego Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, zgodnie z § 25 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, jest zobowiązana do umorzenia postępowania dyscyplinarnego. Dalsze prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie stało się bezprzedmiotowe.

Jednocześnie Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej pragnie zwrócić uwagę, że orzeczenie z uzasadnieniem Komisji Dyscyplinarnej I instancji nie zostało właściwie podpisane przez członków składu orzekającego. Podpisy wszystkich członków składu orzekającego zostały umieszczone wyłącznie pod uzasadnieniem orzeczenia, natomiast pod sentencją orzeczenia nie zostały złożone podpisy członków składu orzekającego. Zgodnie z § 32 ust. 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego. Oznacza to, że członkowie składu orzekającego komisji dyscyplinarnej powinni podpisać zarówno sentencję, jak też uzasadnienie orzeczenia.

Sąd Najwyższy kilkakrotnie przedstawiał swoje stanowisko odnośnie kwestii braku podpisów pod sentencją orzeczenia. W uchwale II CZP 29/00 z dnia 26 września 2000 roku Sąd Najwyższy stwierdził m.in., że „wyrok, którego sentencji skład sądu nie podpisał, nie istnieje w znaczeniu prawnoprocesowym, także wówczas, gdy został ogłoszony ...”. Sąd Najwyższy wskazał również, że atrybuty dokumentu związane z własnoręcznym podpisem stanowią o autentyczności dokumentu, dopełnieniu stawianych przez prawo wymagań formalnych, zgodnością osnowy z wolą osoby podpisującej, a także w wielu wypadkach

o mocy prawnej dokumentu”. Podkreślając powagę i funkcje wyroku, Sąd Najwyższy stwierdził, że podpis pod sentencją wyroku jest jednym z jego elementów konstytutywnych, sprawiających, iż „podjęta w procesie czynność sądowa uzyskuje walor aktu jurysdykcyjnego wydawanego w ramach władzy sądowniczej”. W postanowieniu III CZP 94/02 z dnia 7 lutego 2003 roku Sąd Najwyższy wskazał, że użyte w art. 358 kpc określenie „podpisane wraz z uzasadnieniem” nie może być rozumiane w taki sposób, że sentencja postanowienia i jego uzasadnienie stanowią jedną czynność procesową, objętą jednym dokumentem, podpisanym tylko pod uzasadnieniem. Sentencja każdego postanowienia, również postanowienia nie rozstrzygającego sprawy co do istoty, mającego charakter formalnoprawny, musi być podpisana przez sąd, który je wydał, niezależnie od tego, czy zostało sporządzone uzasadnienie takiego postanowienia. W przypadku sporządzenia uzasadnienia, również dokument je zawierający podlega podpisaniu”.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący:	Sławomir Majszyk	
Członkowie:	Rafał Haczekwicz	
	Piotr Kobiela	
	Urszula Pawłowska-Rojek	
	Cezary Zaremba	